

Sygn. akt V.2 Ka 106/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Chmiel

Sędziowie: SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Sławomir Klekocki (spr.)

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Andrzeja Zięby Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2015 r.

sprawy:

K. B. /B./

s. H. i E.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 17 grudnia 2014r. sygn. akt II K 768/14

I.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 2 obniża oskarżonemu K. B. wymierzoną karę ograniczenia wolności do 6 (sześć) miesięcy z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydzieści) godzin miesięcznie;

II.w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy ;

III.zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt V.2 Ka 106/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. z dnia 17 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 768/14:

I. uznał oskarżonego K. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i za to na podstawie art. 283 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 34 § 1 i 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 36 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego K. B. do przeproszenia pokrzywdzonych B. K. i B. S. na piśmie w terminie 7 (siedmiu) dni od uprawomocnienia się orzeczenia,

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł prokurator zaskarżając orzeczenie Sądu I instancji w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego K. B.. Powołując się na przepis art. 438 pkt 2 kpk i art. 427 kpk wyrokowi zarzucił: obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, a to art. 335 § 1 kpk w zw. z art. 343 § 7 kpk, poprzez uwzględnienie wniosku prokuratora o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy wobec K. B., z którym uzgodniono między innymi karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie i pomimo tego skazanie wyżej wymienionego na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Podnosząc powyższy zarzut, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2, poprzez wymierzenie oskarżonemu K. B. kary 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy poddał przeprowadzone w toku rozprawy głównej dowody w sposób wymagany przepisem art. 7 kpk i dokonał ustaleń faktycznych, których prawidłowość nie nasuwa wątpliwości. Sprawstwo i wina K. B. w popełnieniu przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem czynu są niewątpliwe. Prawidłowości dokonanych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym ustaleń faktycznych nie kwestionuje w apelacji oskarżyciel publiczny. Rację ma natomiast prokurator, o ile zarzuca w apelacji, iż Sąd Rejonowy wydając zaskarżony wyrok w trybie art. 343 § 7 kpk w zw. z art. 335 § 1 kpk związany był wnioskiem umieszczonym w akcie oskarżenia, gdyż jego treść była wynikiem porozumienia oskarżyciela i oskarżonego, którzy zgodzili się na takie, jak we wniosku, rozstrzygnięcie sprawy. Sąd I instancji nie mógł samodzielnie – rozpoznając w toku posiedzenia wnioski o skazanie bez rozprawy – dokonać jakichkolwiek (na korzyść, czy na niekorzyść oskarżonego) zmian w treści wniosku złożonego w trybie art. 335 § 1 kpk. Dostrzegając potrzebę ewentualnej korekty założonego w tym trybie wniosku sąd może to uczynić tylko z udziałem stron lub skierować sprawę na rozprawę główną.

Podkreślić należy, że przewidziana w art. 335 kpk instytucja skazania bez przeprowadzania rozprawy jest jedną z form konsensualnego zakończenia procesu karnego, co oznacza, że możliwość jej zastosowania uzależniona jest przede wszystkim od uzyskania przez prokuratora zgody oskarżonego na orzeczenie proponowanej przez niego we wniosku o skazanie bez rozprawy kary lub środka karnego. Ich uzgodnienie przez oskarżyciela i oskarżonego, stanowiące zawarty między nimi swoisty konsensus, jest jedną z przesłanek formalnych warunkujących sądowi możliwość skorzystania z tej instytucji. To niewątpliwe, bo mające umocowanie w samej treści art. 335 § 1 kpk, uregulowanie rodzi określone procesowe konsekwencje. Jedną z nich jest związanie sądu orzekającego wnioskiem prokuratora, tak co do wymiaru kary, jak i środków karnych. Orzekając niezgodnie z jego treścią, sąd tym samym narusza warunki tej ugody zawartej pomiędzy prokuratorem i oskarżonym, która właśnie tylko tak określiła przesłanki dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karnej przez oskarżonego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2014 r., III KK 354/14, LEX nr 1545155, Prok.i Pr.-wkł. 2015/3/13). Innymi słowy, sąd rozpoznający wniosek złożony na podstawie art. 335 § 1 kpk może albo uwzględnić wszystkie elementy porozumienia prokuratora i oskarżonego i wydać wyrok odpowiadający

temu uzgodnieniu, albo wniosku nie uwzględnić, nie może natomiast, bez porozumienia ze stronami zawartego uzgodnienia procesowego, samodzielnie dokonywać modyfikacji poszczególnych elementów tego uzgodnienia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., V KK 342/13, Prok.i Pr.-wkl. 2014/2/11, LEX nr 1402697). Każda samodzielna zmiana treści takiego wniosku przez sąd stanowi zmianę warunków porozumienia zawartego pomiędzy prokuratorem a oskarżonym, co w konsekwencji oznacza, że sąd wymierza oskarżonemu karę, na którą prokurator i oskarżony nie wyrazili zgody. Jeżeli zatem sąd orzeka na posiedzeniu z wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, bez uprzedniej modyfikacji stanowiska stron, karę inną od proponowanej przez oskarżyciela, albo też karę, na którą oskarżony nie wyraził wcześniej zgody, to tym samym rażąco narusza art. 335 § 1 kpk i art. 343 § 7 kpk (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2013 r., IV KK 57/13, Prok.i Pr.-wkl. 2013/9/12, LEX nr 1314559).

Konstatując powyższe uwagi, Sąd Rejonowy samodzielnie dokonał zmiany orzekając odmiennie niż uzgodniły to strony, przy czym bez znaczenia pozostaje okoliczność, iż wymierzona oskarżonemu w wyroku kara ograniczenia wolności jest wynikiem – popełnionej przez Sąd Rejonowy – omyłki pisarskiej polegającej na zamianie liczby miesięcy kary ograniczenia wolności. Sąd Rejonowy faktycznie orzekł o karze inaczej, niż zostało to przez prokuratora i oskarżonego uzgodnione, a zatem dopuścił się zarzucanej w apelacji obrazy przepisów art. 335 § 1 kpk w zw. z art. 343 § 7 kpk.

Reasumując, apelacja prokuratora musiała skutkować zmianą zaskarżonego wyroku w ten sposób, że karę ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie wymierzoną oskarżonemu w punkcie 2 wyroku obniżono do 6 miesięcy tak, jak domagał się tego w apelacji oskarżyciel publiczny.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok sąd odwoławczy utrzymał w mocy, gdyż nie stwierdził uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze i będących podstawą do uchylecia lub zmiany wyroku z urzędu w dalszej części.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparto na przepisach art. 626 § 1 kpk, art. 634 kpk, art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego od tychże kosztów na zasadzie słuszności, gdyż to nie oskarżony sprokurował konieczność przeprowadzenia postępowania odwoławczego w niniejszej sprawie.

Z tych względów orzeczono jak wyżej.